

Motion till riksdagen 2009/10: MJ372

av **Ingemar Vänerlöv (kd)**

Översyn av klimatpolitiken

Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om behovet av en bred klimatforskning.
2. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om behovet av en oberoende granskningsfunktion i samband med att klimatologiska forskningsresultat sammanställs.

Motivering

På senare tid har klimatet varit i fokus som aldrig förr. Dagligen matas vi med budskap om "klimatförändringarna" (i bestämd form), som om dessa vore definierade. Domedagsprofetior avlöser varandra i media. Mer eller mindre aningslösa journalister och politiker påstår ej sällan när någon spektakulär väderhändelse ägt rum att vi ser redan resultatet av klimatförändringarna, trots att statistiken visar att likadant väder har ägt rum förr. T ex var det i somras skyfall med besvärliga följdverkningar i mellersta Norrland. En kommunpolitiker menade då att avloppsledningsnätet inte var konstruerat för sådana regnmängder som nu klimatförändringarna ger upphov till. Intressant är att den största officiella dygnsnederbörden i Sverige ägde rum redan 18 juni 1908 i Härnösand, då det kom 187 mm regn. Enligt SMHI är klimat det genomsnittliga vädret under en 30-årsperiod. Det dagliga vädret bevisar därför ingenting om eventuella klimatförändringar. För övrigt är klimatförändringar i sig inget att hetsa upp sig för, eftersom de alltid har ägt rum så länge jorden funnits till. Vad som i det här fallet är intressant är om vi kan befara en rent antropogen global uppvärmning (AGW = Anthropogenic Global Warming) alltså en klimatförändring förorsakad av människan själv.

Tvivelstutan har jordens medeltemperatur stigit under senare årtionden. Den så gott som allmänt förhärskande teorin är att detta beror på att våra ökande koldioxidutsläpp utgör en förstärkt växthuseffekt som därmed verkar

Fel! Okänt namn på

uppvärmning på jorden. I debatten hörs ofta att koldioxidhalten i atmosfären ökat med 30 procent, vilket givetvis kan tyckas anmärkningsvärt. Dock är andelen koldioxid i atmosfären mycket låg. Längre har den legat på 0,3 promille. Nu är den efter nämnda ökning snart uppe i 0,4 promille. Andelen koldioxid i atmosfären har alltså gått upp en tiondel promille. Av 10 000 luftmolekyler är nu, grovt räknat, fyra stycken koldioxid istället för tre, som det var tidigare. Det ter sig svårförklarligt att denna tiondel promille, eller enda tiotusendel, skulle vara orsak till nutidens alla klimatarm: tinande tundra, smältande glaciärer, utrotningshotade isbjörnar etc.

Det råder långt ifrån någon konsensus bland världens forskare när det gäller befarade klimathot. Det finns många vetenskapliga frågetecken av avgörande betydelse kring den förhärskande koldioxidteorin. Ett sådant är Michael Manns grafiska beskrivning över temperaturens och koldioxidens utveckling, den så kallade hockeyklubban. Mann ville visa att det fanns ett entydigt samband mellan ökad koldioxidhalt i atmosfären och global temperatur och att de senaste hundra årens kraftiga temperaturstegring sammanföll med de ökade utsläppen. Det märkliga var att Manns analyser visade att temperaturen liksom koldioxidhalten varit nästan oförändrade under tidigare århundraden för att kraftigt skjuta i höjden under senare tid, varvid 1990-talet var det varmaste decenniet under de senaste tusen åren. Därför har Manns temperatur/koldioxidkurva fått namnet "hockeyklubban", eftersom kurvan liknade en hockeyklubb med bladet vänt uppåt. FN:s klimatpanel, IPCC (Intergovernmental Panel on Climate Change), fäste stor vikt vid denna hockeyklubb, eftersom den ansågs vara en god illustration till det dramatiska skeendet i temperaturökningen under 1900-talets senare del. De som kritiserade Mann ("Lilla istidens" kraftigt sänkta temperatur på 1600-talet fanns inte med i Manns analys) förvägrades först att ta del av hans statistiska material. Dock blev han så småningom tvingad att lämna ut materialet och hans beräkningar framstod snart som ett falsarium. Det beräknings sätt som Mann använde sig av visade sig ge en kurva likt en hockeyklubb i 99 av 100 simuleringar, även när rena slumpdata matades in.

Ett annat frågetecken är att växthusgasernas temperaturavtryck saknas. Det anses råda enighet ibland klimatologer om att uppvärmning orsakad av ökande halter av växthusgaser i atmosfären ska ge störst temperaturgenomslag i den undre delen av atmosfären, troposfären (där vädret äger rum), och avsevärt mindre vid jordytan. Detta har man tagit hänsyn till i IPCC:s modeller. Men i verkligheten förhåller det sig tvärtom. Väderballonger som skickats upp genom åren hittar inga tecken på det speciella uppvärmningsmönster (så kallat hotspot) som orsakas av växthusgaser.

Ett annat faktum som AGW-anhängarna, som förklaring till kommande klimatkatastrofer, verkar kringgå är att ytterligare ökad halt CO₂ i atmosfären faktiskt ger små temperatureffekter. Den globala temperaturhöjningen via koldioxidens växthuseffekt bedöms enligt principer som Beers lag avta logaritmiskt med ökande koldioxidhalt. Detta innebär att en haltökning med 100 ppm från dagens nivå ger mycket lägre temperaturhöjning än den ökning från ca 280 till 380 ppm som hittills antas ha skett. En ökad koldioxidhalt under 50

Fel! Okänt namn på

år på 100 ppm skulle ge en temperaturhöjning på bara en eller annan tiondels grad.

Att klimatpanelens prognoser ändå blir dramatiska beror på att man i sina datormodeller lagt in en hel del positiva återkopplingsmekanismer (så kallade feedbacks), varför en begränsad temperaturökning, orsakad av till exempel höjd koldioxidhalt, flerdubblas. Man utgår ifrån att klimatet i sig är instabilt. Detta motsäges helt av en av världens mest erkända klimatforskare Richard Lindzen, som menar att negativa återkopplingsmekanismer dominerar och de stabiliserar klimatet vid en eventuell störning.

När någon orkan drar härjande fram över någon del av världen låter media och somliga forskare oss förstå att det här är vad som väntar framöver när klimatförändringarna slår igenom fullt ut, fast det blir fler och våldsammare orkaner. Detta motsäges dock av observationsmaterial och klimatteori. Under perioden 1900–1949 inträffade 101 orkaner på USA:s Atlantkust, varav 39 var särskilt intensiva. Under den lika långa perioden 1956–2005 hade antalet minskat till 83, varav 34 särskilt intensiva. Stormar och orkaner uppstår som regel till följd av temperaturskillnader inom olika områden, vilka i grunden beror på temperaturdifferenser mellan polarområdena och tropikerna. Eftersom en global uppvärmning anses höja temperaturen mer över polarkräterna än över tropikerna så blir temperaturskillnaderna mindre, varför det borde bli färre orkaner med lägre intensitet.

Ej sällan kablur media ut nyheter om att den globala uppvärmningen kommer att leda till att havsytan kommer att stiga flera meter och dränka vissa öar och kustområden. Värst var Al Gore som, i sin film "An inconvenient truth" (innehöll åtskilliga felaktigheter), påstod att havsytan skulle komma att stiga sex meter fram till slutet av innevarande århundrade. Sedan förra nedisningen har havsytan stigit med i genomsnitt 7 mm per år och det verkar bli ännu mindre. Under 1900-talets första hälft var ökningen 2 mm per år, medan ökningstakten under århundradets senare del blott var 1,5 mm per år. Att det nu plötsligt skulle bli 6 cm per år som Al Gore förutsade ter sig helt orimligt. Det är särskilt allvarligt när någon med nobelpristagarauktoritet desinformerar.

De senaste 25 åren har koldioxiden varit den förhärskande teorin för att förklara all klimatvariation. Men historiskt sett råder det inga tvivel om solens betydelse. Sambandet mellan solaktivitet och klimat är dokumenterat. När solen är mer aktiv blir det varmare på jorden och tvärtom. För mer än 300 år sedan till exempel, var solen inte så aktiv. Då hade vi vad som populärt brukar kallas för "lilla istiden" och det var kallt på många platser. För ettusen år sedan däremot var solen lika aktiv som idag och då var det varmt. Vikingarna kunde då kartlägga Grönland för stränderna i norr var inte istäckta. Solens aktivitet har fördubblats under de senaste etthundra åren och det är det som i huvudsak har lett till 1900-talets uppvärmning.

Under 2000-talet däremot har temperaturökningen stagnerat eller rent av gått tillbaka. Satellitmätningar visar att temperaturhöjningen under de senaste decennierna främst berodde på ökad solaktivitet och inte på människans CO₂-utsläpp. Solforskaren och en av författarna till FN:s klimatrappport 2007, Joyce Penner vid University of Michigan, medgav i en intervju i vetenskapsradion i

Fel! Okänt namn på

juni 2008 att klimatmodellerna har övervärderat betydelsen av CO₂. Att solen hade större inverkan än man från början räknade med finns med i IPCC-rapporten 2007.

Men det står inte alls omnämnt i den sammanfattning som presenterades för media och makthavare. När Joyce Penner fick frågan ”Varför inte det?”, svarade hon att i en sammanfattning ska man bara ta med det som man kan förklara och förstå. Och dessutom så vet vi ju inte hur länge solaktiviteten kommer att vara förhöjd.

Det finns sålunda åtskilliga frågetecken runt AGW-teorin och många fakta som motsäger den. Det finns ingen övertygande bevisning av att mänskligt utsläpp av koldioxid, metan eller andra växthusgaser förorsakar nu eller i en nära framtid katastrofal upphettning av jordens atmosfär och rubbning av jordens klimat. Tvärtom finns det vetenskapliga belägg för att ökning av atmosfärens koldioxid åstadkommer många nyttiga effekter i jordbruk och boskapsskötsel. AGW-teorin är framsprungen ur spekulationer och datorprogramers klimatmodellering och kan därför inte göra anspråk på att vara reell vetenskap i stringent mening. Klimatet är oerhört komplext och ingen har full vetenskap om alla de parametrar som styr dess förändringar.

Det behövs en bredare klimatforskning, en forskning som tar till vara nya infallsvinklar i förståelsen av vårt klimat och dess förändringar. Det är inte acceptabelt att för att få resurser till sin forskning bör en forskare bekänna sig till en viss skola, vilket nu är liktydigt med den politiskt korrekta AGW-teorin. Sådant för aldrig forskning i vidare bemärkelse framåt. Stora och viktiga beslut i klimatfrågor måste bygga på relevanta fakta. Därför är det nödvändigt för beslutsfattare att se till så att även forskare, givetvis seriösa, med lite annorlunda teorier får möjlighet att bedriva forskning. Det är att stödja en bred klimatforskning.

Att AGW-teorin lever vidare, trots vetenskapliga invändningar, beror till stor del på att media i allmänhet prioriterar katastrofscenarier, framtagna genom datorers klimatsimuleringar, framför objektiva tvivel. Man väljer t ex att inte skriva om att istäcket i Arktis nu har vuxit till för andra året i följd och nu är så gott som normalt igen. Dylika bortval leder t ex till att den amerikanske ambassadören Matthew W Barzun skrev 090922 på Svenska Dagbladets Brännpunkt: ”Den arktiska isen försvinner snabbare än väntat. Havsnivåerna hotar att höja sig snabbare än tidigare förutsetts.” Förutom att det inte är sant är det allvarligt, som tidigare nämnts, när människor som upplevs som auktoriteter desinformerar.

Det kan förefalla märkligt att trots att allt fler vetenskapsmän och forskare ifrågasätter AGW, lever teorin vidare, inte i första hand som en stringent vetenskaplig sanning, men väl som en politisk sådan. Vid närmare eftertanke är det inte så underligt, eftersom dagens klimatbudskap är de som IPCC, på ett auktoritativt sätt, levererar i sina klimatrapporter och de stöder helt AGW-teorin.

I sammanhanget är det intressant att konstatera att med den politiska AGW-sanningen som grund får svenska staten goda skatteintäkter t ex genom koldioxidbeskattningen som infördes 1991. Skattesatsen har fyrdubblats sedan skatten infördes. År 2008 var den 2:34 kr per liter bensin och 2 883 kr per

kubikmeter eldningsolja, vilket enligt Finansdepartementet gav staten en intäkt på 32,5 miljarder kronor (inkl. moms), pengar som går direkt till statskassan och inte till några "klimatbefrämjande" ändamål. Sedan starten 1991 har denna skatt inbringat 400 miljarder (inkl. moms) i 2008 års penningvärde. Klimatlarmen (ju allvarligare – desto bättre) är bra argument som får människor att tro att de tar sitt ansvar och är med och räddar jorden när nya klimatrelaterade skatter och avgifter skall betalas.

FN:s klimatpanel, IPCC, grundades 1988 via procedurer vid FN:s miljöprogram och World Meteorological Organization (WMO) med syftet att utvärdera "den vetenskapliga, teknologiska och socio-ekonomiska information som är relevant för riskbedömning av möjlig mänsklig påverkan på klimat". Här är det viktigt att komma ihåg att när klimatpanelen började sitt arbete hade AGW-teorier vuxit sig allt starkare under flera decennier och de kom att genomsyra panelens arbete redan från start.

För att försöka förstå AGW-teorins starka ställning, trots kritisk vetenskaplig granskning av erkända forskare, kan det vara lämpligt att studera AGW-teorins framväxt, vilken har kartlagts av Jacob Nordangård vid Linköpings universitet i studien *Thoughts leading to action*. Studien är en delstudie i Nordangårds avhandlingsprojekt om EU:s bioenergiolitik. I studien ges en bakgrund till hur klimatfrågan växte fram som en viktig angelägenhet för det europeiska samarbetet. Frågan Nordangård ställt sig är varför klimatfrågan så framgångsrikt och snabbt blev implementerad.

Det mesta av följande historieskrivning om AGW-teorins framväxt är saxat ur Nordangårds arbete.

Frågan om koldioxidens inverkan på jordens temperatur tog sin början redan i slutet av 1800-talet när den svenske kemisten och fysikern Svante Arrhenius (1859–1927) lanserade sin teori om att en fördubbling av koldioxidhalten i atmosfären skulle leda till en global temperaturstegring på 5 till 6 grader. Arrhenius tyckte dock till skillnad från dagens tongivande debattörer att uppvärmning var något bra eftersom det då skulle gå att undvika en ny istid samt att det skulle gynna växtlighet och grödor.

År 1938 utvecklade ingenjören och uppfinnaren G. S. Callendar Arrhenius idéer och spekulerade i att människans förbränning av fossil energi kunde ha gett upphov till den observerade uppvärmning som hade pågått sedan 1880.

Efter 1945 fick militären i USA höjda forskningsanslag när man ville få en grundligare förståelse för vädrets krafter. Detta gjorde att medel till att utföra ordentliga studier och att utveckla verktyg för klimatmodellering blev tillgängliga.

De allt högre temperaturerna i den norra hemisfären hade gjort frågan om klimatet allt mer publikt intressant under 1950-talet. Nyhetsartiklar tog upp aspekter av klimatet som likaväl hade kunnat hämtas från dagens nyhetsflöde. Det varnades för högre havsnivåer, förändrad jordbruks- och fiskeproduktion, smältande glaciärer och att miljontals människor skulle behöva flytta på grund av klimatförändringar.

Fysikern Gilbert Plass (1921–2004) publicerade 1956 en av de viktigare artiklarna om klimatet under 1950-talet. Under sina studier om strålning från vapen hade han som sidospår kommit in på frågan om koldioxidens påverkan

Fel! Okänt namn på

på klimatet. Plass gjorde beräkningar som visade att ökade koldioxidutsläpp skulle kunna leda till högre temperaturer. I en artikel publicerad 1959 trodde han att den globala medeltemperaturen skulle kunna stiga med 1,7 grader till millennieskiftet.

Roger Revelle, en oceanograf med ett förflutet i den amerikanska militären, kom att bli en av de allra viktigaste tidiga aktörerna för att föra fram teorin om att människan förändrade klimatet genom utsläpp av koldioxid (AGW). Revelle var involverad i studier av kärnvapentester som den amerikanska marinen utförde. Han kom fram till att radioaktivt avfall skulle finnas kvar i atmosfärens övre skikt under flera år och att detsamma gällde för nästan vad som helst som pumpades in där (däribland koldioxid). Detta gjorde honom personligen intresserad av gasen och han drog sig till minnes Callendars och Plass varningar om den starkt uppvärmande effekt som koldioxiden kunde ge upphov till om den ackumulerades i atmosfären. Revelle publicerade därefter en artikel i den vetenskapliga tidskriften *Tellus* där han redogjorde för upptäckten. Artikeln kom att bli en av grundbultarna i det som kom att bli den moderna klimatdiskursen.

Klimatforskningen var i sig en liten del av det Internationella Geofysiska Året 1957 men fick här sin moderna grund. Revelle var mycket engagerad i arrangerandet av detta evenemang och hade som förberedelse 1956 börjat utföra mätningar av koldioxidnivåerna i atmosfären vid Mauna Loa på Hawaii och på Antarktis. År 1961 publicerades material som visade att nivåerna hade ökat varje år som gått, vilket sammankopplades med förbränningen av fossil energi.

År 1963 arrangerades den första internationella klimatkonferensen, *Implications of Rising Carbon Dioxide Content of the Atmosphere*, som var helt inriktad på frågan om människans inverkan på klimatet genom koldioxidutsläpp. I konferensdokumentet fastslogs att en fördubbling av koldioxidnivåerna beräknades leda till en temperaturökning på 3,8 grader och att detta skulle kunna ge upphov till översvämningar av lågt belägna landområden genom en ökad avsmältning av världens glaciärer.

Revelle samarbetade med en annan mycket viktig aktör, Bert Bolin, i framväxten av AGW-teorin. Bolin blev 1961 professor vid Stockholms universitet och Internationella meteorologiska institutet (IMI) och utgjorde som sådan en viktig länk mellan USA och Europa. Stockholm kom tidigt att utvecklas till en central plats i utvecklandet av teorin om koldioxidens inverkan på klimatet.

År 1964 började Revelle arbeta med befolknings- och resursfrågor vid Harvard University. Han var här speciellt intresserad av att undersöka mat, resurser och energianvändning i utvecklingsländer. Detta var områden som tidigt sammanlänkades med klimatfrågan. Vid centret hade han den i sammanhanget mycket inflytelserika Al Gore som student.

År 1965 anordnades en ny konferens, *Causes of Climate Change*, i Boulder. Under denna presenterade meteorologen och datamodelleraren Edward Lorenz från Massachusetts Institute of Technology rön om att klimatet kunde skifta väldigt snabbt genom små förändringar (naturliga eller genom mänsklig

teknologisk inblandning) i klimatsystemet. Detta var också en slutsats som drogs i den konferenssammanfattning som skrevs av Roger Revelle.

För att möta miljöproblemen föreskrev den under 70-talet mycket inflytelserika tankesmedjan The Club of Rome (Romklubben) i boken *Mankind at the Turning Point* att ett ”organiskt” och holistiskt världssamfund behövde skapas. Ett sådant system krävde i sin tur att nationernas självbestämmande behövde begränsas. För att uppnå detta mål diskuterades möjligheten att ena mänskligheten kring ett antal miljöhot. Ett av dessa var den globala uppvärmningen.

Kring slutet av 70-talet började även klimatfrågan uppmärksammas politiskt inom Europiska kommissionen. Vid *World Climate Conference* som anordnades av WMO 1979 uttrycktes vikten av globalt samarbete för att kunna förutse och förhindra potentiella människoframkallade klimatförändringar.

I mitten av 1980-talet började Europeiska kommissionen på större allvar ta upp frågan om växthuseffekten. År 1986 samlade EU-kommissionen 60 ledande klimatforskare från Europa och USA för att utvärdera konsekvenserna av utsläpp av koldioxid och andra gaser. Rekommendationen var att skapa en dialog mellan vetenskapsmän och politiker.

Vid 1988 års *Conference of the Atmosphere* i Toronto föreslogs av en grupp energiexperter att utsläppen av koldioxid behövde minska med 20 % fram till 2005 jämfört med 1988. Med på konferensen fanns också den amerikanske senatören Timothy Wirth som en vecka innan hade anordnat en uppmärksammas hearing i senaten med NASA-vetenskapsmannen James Hansen. Under denna deklarerade Hansen att han var 99 % säker på att de höga sommartemperaturerna som hade uppmätts i USA 1988 hade att göra med människans påverkan på växthuseffekten. Vädrets makter blev därmed en viktig retorisk stöttepelare. Samma år antog FN:s generalförsamling en resolution där klimatförändringarna betecknades som en gemensam angelägenhet för mänskligheten.

Efter det att Intergovernmental Panel on Climate Change (IPCC) kom att skapas av WMO och UNEP 1988 fanns sedan en organisation som kunde ge en mer auktoritativ analys och rådgivning i frågan om klimatet. Alla bemödanden hade nu burit frukt efter en lång kedja av händelser och ansträngningar från olika parter sedan det första fröet såddes på 50-talet (eller ännu tidigare om Arrhenius räknas). Bert Bolin blev utsedd att leda organisationen. Första IPCC-rapporten gavs ut 1990 (och har sedan fått tre uppföljare (1995, 2001 och 2007). För EU utgjorde snabbt IPCC en vetenskaplig auktoritet som de kunde luta sig mot i det egna beslutsfattandet.

I ett avslutande diskuterande kapitel fastslår Jacob Nordangård: ”Jag vill påstå att skälet till att mänskligt framkallade klimatförändringar så snabbt definierats som en sanning och ett mål för EU att åtgärda mer har att göra med de tongivande aktörernas egna intressen om att skapa en världsordning med stärkta internationella institutioner som de själva kontrollerar än en genuin oro för ett allvarligt miljöhot. Klimat/miljö/energipolitiken blir då mer ett verktyg för att förverkliga den europeiska idealstat (och ytterst världsstat) som hägrar i exempelvis Jacques Delors ögon.”

Fel! Okänt namn på

Nordangård avslutar sin studie med ett Postscript, vilket här återges i sin helhet eftersom det visar på vilka följder det kan få när en forskare som länge förfäktat en viss teori plötsligt kommer fram till att den nog inte stämmer och ändrar uppfattning.

Tre år efter etablerandet av IPCC och ett år efter att den första rapporten släpptes publicerades en artikel i det lilla magasinet Cosmos. Denna artikel gjorde först inget större väsen av sig men väckte desto större intresse två år senare. Författare till denna var Fred Singer, Roger Revelle och Chauncey Starr. Den något överraskande slutsatsen i artikeln var att det inte fanns några bevis för att koldioxid påverkade klimatet. Detta var häpnadsväckande med tanke på Revelles oerhörda betydelse som ikon för den nu etablerade diskursen. Professor Fred Singer var däremot en välkänd skeptiker, vilket gjorde att kopplingen dem emellan snart ifrågasattes.

Artikeln anklagades för att vara Singers helt egna skapelse där Revelle mycket sparsamt skulle ha medverkat. Speciellt upprörd var Revelles gamla student vid Harvard, Al Gore, som ofta hänvisade till sin gamla mentor när han propagerade för åtgärder emot växthuseffekten (det var också, enligt Singer, opassande om en artikel av detta slag blev omnämnd samtidigt som Gores bok *Earth in Balance* kom ut 1992).

Eftersom Revelle dog en kort tid efter att artikeln publicerades blev frågan komplicerad. Affären ledde dock till ett rättsligt efterspel eftersom en tidigare medarbetare till Revelle, Dr. Lancaster vid Environmental Science and Policy Institute, angrep Singer och krävde att han tog bort Revelles namn från artikeln. Singer anklagades också för att ha utövat press mot en åldrande och sjuk kollega. Dessutom påstod Lancaster att Revelle inte var vid sina sinnens fulla bruk när artikeln skrevs. Vid rättegången framkom att Lancaster och Al Gores stab hade varit i nära kontakt och att Lancaster hade ingripit efter att denna kontakt inleddes. Rättegången slutade med att Singer vann och att Lancaster fick skriva en ursäkt. Singer och Revelle hade känt varandra ända sedan 1957 och arbetat ihop vid åtskilliga tillfällen. Deras huvudbudskap om att det vetenskapliga underlaget inte var tillräckligt för att motivera drastiska åtgärder hade enligt Singer även framförts av Revelle i ett brev som sänts till kongressmedlemmar den varma sommaren 1988. Även hans dotter intygade i Washington Post att han var medförfattare till artikeln (även om hon var noggrann med att påpeka att Revelles åsikter i sig inte hade förändrats). I Europa hade dock denna historia mindre betydelse än i det mer polariserade USA. För EU var ärendet med klimatet sedan länge avgjort till AGW-teorins fördel.

Åsa Knaggård har vid Lunds universitet lagt fram en alldeles färsk doktorsavhandling, Vetenskaplig osäkerhet i policyprocessen. En studie av svensk klimatpolitik. Knaggård har granskat den svenska klimatpolitiken från 1975 fram till 2007 och kommit fram till att klimatbeslut tas utan stöd i forskning.

Enligt ett inslag i Sveriges Radio 090917 där Åsa Knaggård var med framkom att hon har bland annat granskat utredningsmaterial från ämbetsverk, rapporter från vetenskapliga kommittéer, propositioner, tidningsartiklar, tal och riksdebatter. Ett 40-tal personer som tjänstemän, forskare och tidigare

miljöministrar har intervjuats. Hon har funnit att den vetenskapliga osäkerhet som finns i klimatfrågan inte spelar någon roll då politiska beslut skall fattas.

Vid en granskning av svenska expertutredningar och material från ämbetsverk visar det sig att den vetenskapliga osäkerheten i klimatfrågan framhålls och belyses på ett tydligt sätt, men sedan händer någonting med utredningsmaterialet ju längre den politiska processen fortskrider.

– Ju närmare riksdagen en fråga kommer, sa Åsa Knaggård i intervjun, desto mindre syns de här osäkerheterna, de försvinner kan man säga. I riksdagsdebatten som jag har tittat på så nämns inte osäkerheten över huvudtaget i samband med klimatfrågan.

Forskare må ha ett inflytande från början då en fråga aktualiseras men har enligt Åsa Knaggård inget inflytande om vilka politiska beslut som sedan bör fattas. Politiker flyttar medvetet eller omedvetet fokus från det vetenskapliga materialet.

Den här motionen vill peka på behovet att se över klimatpolitiken. Det är inte acceptabelt att politiska beslut fattas som saknar grund i relevant vetenskaplig forskning. Det bör inrättas en oberoende granskningsfunktion i form av ett oberoende vetenskapligt granskningsorgan på global nivå. Detta organ bör granska det urval av forskningsresultat som ligger till grund för IPCC:s rapporter. Granskningsorganet bör påpeka om IPCC:s urval är obalanserat i förhållande till den totala tillgängliga forskningen i relevanta ämnen, exempelvis om välciterade vetenskapliga arbeten utelämnas trots att de kunde belysa problemet från andra infallsvinklar. Granskningsorganet bör också granska IPCC:s sammansättning med avseende på olika vetenskapsområden. Idag finns en övervikt av meteorologer och geovetare, medan exempelvis biologer och astronomer är underrepresenterade. Granskningsorganet bör också granska IPCC:s rapporter med avseende på om sammanfattningen för beslutsfattare i tillräcklig grad belyser de osäkerheter som råder kring slutsatserna. I det sammanhanget bör det också ifrågasättas om de forskningsresultat som är avhängiga klimatscenarier som simuleras fram genom datorers klimatmodellering verkligen är vetenskap i stringent mening.

Regeringen bör verka för att ett sådant granskningsorgan kommer till stånd.

Stockholm den 5 oktober 2009

Ingemar Vänerlöv (kd)